

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: SØNDAG I MORGEN.

Citation: Aakjær, Jeppe: "SØNDAG I MORGEN.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid63767/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

SØNDAG I MORGEN.

EN Aften paa Engen sa' Jakob til Svend:
 „Godnat mine blankslidte Knage!
 De Gamle gaar hjemad med Haand over Lænd,
 vi to bliver ene tilbage!
 Saa gaar vi i Duggen en drabelig Tur,
 hvor ingen maa tænke paa Seng eller Uhr,
 thi vi har jo Søndag i Morgen!“

De gik, og de prated, og Klokkeren blev ti,
 da Hønsene blinker saa blinde,
 og de gled de fjerneste Gaarde forbi,
 og hørte dem snørke derinde;
 de lo af et Hjerter, som Sundhed gjør let,
 og gik af en Ungdom, der aldrig blir træt.
 De havde jo Søndag i Morgen!

Den ene han skildred med ivrige Skridt
 en englegod, blaasøjet Pige,
 den anden han sadled sin Ganger til Ridt
 mod Fremtidens daarende Rige;
 og begge de nærred det visseste Haab,
 og Hønsattens Maane gav Haabet sin Daab,
 og de havde Søndag i Morgen!

Og de kom igjennem en slumrende By,
 hvor der var spildt Hø over Gaden,
 en gabende Port, og en Gaard som var ny,
 hvor Forken stod plantet bag Laden;
 og Duggen den køled i Kindernes Dun,
 og Høduften fulgte, og Luften var lun,
 og de havde Søndag i Morgen!

Og Maanen gik ned mellem Stakke af Hø,
 og Taagen laa blødt over Dalen,
 og langs med den smalle, graaduskede Sø
 faldt Ryle og Stær dem i Talen,

og Hanerne sendte fra Portenes Hjalde
 mod Dagen og Gryet, saa skingrende Gjald
 som aried de Søndag i Morgen.

De studsed og vendte med Latter omkring,
 nu maatte der spares paa Snakken!
 Dog talte de stadig om hundrede Ting,
 før Gaarden blev synlig bag Bakken.
 Her standsed det første Par dyngvaade Sko.
 Men selv da de skiltes de skjæmte og lo
 og sang for den Søndag i Morgen.

— Lyksalige Tid, da hver Morgen paany
 vi vaktet af Gjøgernes Kukken,
 da Strøbet var Leg, og da Ungdom og Gry
 de mødtes paa Sporet i Duggen!
 Thi har du end aldrig en Hvid i din Pung —
 den Mand, som er manter og frejdig og ung
 har *allid* en Søndag i Morgen!

18/2 1910.

KIRKEN.

JEG sidder ved Foden af Bakken,
 mens Kirken staar paa dens Top.
 Jeg lægger Ho'det paa Nakken,
 forsøger at sé derop.

Du strækker efter en Himmel
 som ingen Stræben kan naa,
 og selv har jeg grebet svimmel
 engang efter Himlens Blaa.

Jeg vilde ej Haabet slippe,
 jeg prøved og prøved paany,
 jeg rakte fra „Troens Klippe“
 og fik i Haanden — en Sky.